

DORMIAM ET REQUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS

ET VIRTUS NOBIS ALTARIA

XX. ÉVF. 1919. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

**A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL**

KIADJA

**A BUDAPESTIORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET**

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 5 korona.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda r. 1

IT DEUM ADORAVIT.

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PARCE POPOLO TUO.

SELECTORUM CONSERVAT L. CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Tóth Tihamér*: Gyermekünk lelkeért. — *Dr. Várkonyi Fidél*: Pazzi szent Magdolna. — *Zádor József*: Titkok az Oltáriszentségről. — *Molnár Lajos*: A tél virágai. — *Harsányi Lajos*: A magyar pap. — *Horváth Rezső*: Huszadik évfolyam. — Krónika. — Oltáregyleti élet. — Irodalom. — Kimutatás.

A budapesti orsz. közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-ut 77. szám) kapható:

I. Felnttek részére:

Örökimádás folyóirat előfizetés egy évre	5.—
„ „ egyes példány	—40
„ „ teljesévf. utolsó	4.—
„ „ „ „ régebbi	3.—
Az Oltáregyesület Utmutatója	1.80
„ Vezérkönyve kötve	1.—
„ felvételi füzete	—06
„ érme oxidált	3.—
„ félszázados története	2.—
Litánia (latin szöveggel)	—06
Litánia Szent Józsefről	—05
Elmélkedések. Nádasdy M.	6.—
Havi magány. Nádasdy M.	5.—
Pelletier Eufrázia M. Anya	1.—

Sötét lapok, fényes lapok	1.—
Szent Zita. Reiner Irma	4.— és 1.50

II. Gyermekek részére:

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetés egy évre	3.—
„ „ „ egyes példány	—20
Jézusom Örömmöm folyóirat 1916—7. évi teljes évfolyam évfolyamonként	1.50
Kis Örökimádás imakönyv	—80
Fehér Liliom	—10
Pápai áldás levelezőlap	—04
Euch. Gyerm. Szöv.-i zászló lev.-lap	—36
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag gyermekeknek	—10
Euch. Gyerm. Szöv.-i éremszalag ifjak és leányoknak	—20

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kántér Károly prelátus, apát-kanonok Esztergom; Ügyvezető igazgató: dr. Mészáros János prelátus, m. kir. udvari és várplébános; elnök: ögróf Pallavicini Edéné, I. kerület, Vár, Verbőczy-u. 23. szám; társelnök: Marie de Jerusálem anya, főnök, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnök: Kiss Aladárné, VIII., Mehmed Szultán-út 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almásy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VIII., Rákóczi-út 28. sz.; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almásy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérvári Celesztin, VIII., Röck Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Gyóry Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32 a; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-utca 10. sz.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szögyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Röck Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs; Kőcsy Jánosné, IX., Üllői-út 59. sz., herceg Hohenlohe Klodvigné I., Uri-u. 54., Jankovich Bésán Endréné, IV., Szegfű-utca 3.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Gyermekeink lelkéért!

«Boldog újévet» szeretnék kívánni az «Örökimádás» valamennyi olvasójának; boldogabbat az utolsó négy évnél — de valahogy nem jön ajkamra a szó.

Valahogy félek csak rágondolni is erre az új évre, aminek küszöbén állunk. Jobb lesz-e, boldogabb-e, nyugodtabb-e és békességesebb? Amerre csak tekintünk, sötét felhők ijesztgetnek édes magyar hazánk és szeretett katolikus egyházunk jövőjét illetőleg egyaránt. Hazánkra és vallásunkra egyaránt nagy megpróbáltatások várnak ez új évben; csoda-e testvérek, ha oly félve jön ajkunkra a szó: «Boldog újévet!»

De nem elcsüggeszteni akarok ez írással, hanem bátorítani! Nem szomorú tétlenséget növelni, hanem a cselekvés szent tűzét lángra szítani. Minden aggódó testvéremet kézen fogni és odavezetni az Oltáriszentségben lakozó Üdvözítőhöz: Így testvérem; itt most öntsd ki szived szomorúságát, zokogd el halk keserveidet, de aztán — aztán állj talpra és dolgozz körömszakadtáig, hogy a jövő ne legyen oly szomorú, mint amilyennek most ígérkezik!

Ha jelszót kellene adnom az «Örökimádás» buzgó olvasóinak, aminek megvalósítását ebben az évben mindennél jobban lelkükre szeretném kötni, az egész év legfontosabb teendőjét, aminek érdekében a keresztény hívek százezreinek meg kell mozdulniok, ebben a mondatban foglalnám össze: *ne engedjük az iskolából kizárni a hitoktatást!*

Testvérek! Hihetetlen agitáció, szervezkedés, megfélemlítés folyik itt Budapesten a tanítók, tanítónők, tanárok körében az iskolai hitoktatás ellen. Egyes felforgató elemek, akiknek szemében már régen szálka az a tény, hogy gyermekeinket az iskolában az «abc» mellett istenfélelemre is nevelik, elérkezettnek látják az időt, hogy a mostani zavaros állapotban az iskolából egy-kettőre kiűzzék a hitoktatást. A tanárok és tanítók közt íveket köröztetnek, hogy álljanak melléjük, mert különben kihelyeztetik őket a legrosszabb helyekre, elküldik állásukból, megfosztják kenyerüktől, stb. És ezek a megfélemlített tanítók — mit tehetnek egyebet? — kénytelenek csatlakozni olyan törekvésekhez, amiket lelkük mélyén őszintén elítélnek.

De a vallásoktatás ellenségeinek ezzel már nyert ügyük van; ezalattal viszik az ilyen aláírásokat a kormányhoz és ezek nevében követelik, hogy a gyermekeknek többé ne legyen szabad hittant tanulniok.

Keresztény testvéreim! *Itt alávaló merénylet készül légszentebb érdekeitek, legnagyobb kincsetek: gyermekeitek félve örözt kincse, lelke ellen!* Álljatok sorba, emeljétek fel szavakat ez ellen a csel ellen! Követeljük, hogy ha dönteni akarnak az iskolai hitoktatás sorsáról, ne egy-
pár fővárosi vallásellenes tanítónak szavától tegyék azt függővé, hanem az egyedül illetékes tényezőket: a szülőket, a magyar népet, az egész magyar népet szavaztassák meg, hogy akarják-e gyermekeiket továbbra is istenfélelemre neveltetni az iskolában, vagy sem!

Gondolkozzunk csak józan ésszel azon, mit jelent az, ha nem lesz többé hitoktatás az iskolában!

Hatéves koráig féltő gonddal neveled, te keresztény anya, édes gyermekednek nyiladozó lelkét, de akkor ki kell tépned a vallásos családi tűzhely melegéből és ezt a gyöngé palántát átültetni a vallástalan iskola zord levegőjébe. Eddig milyen megnyugtató szolgálatot látott az a tudat, hogy gyermeked az «egyszeregy» mellett a mennyei Atyáról is hall az iskolában; úgy szeretted elhallgatni, amikor otthon tanulta a katekizmusból az erkölcsi jót és nemest; és olyan nagyon boldog voltál, amikor első gyónása előtt átkarolta nyakadat és oly végtelenül komoly arccal súgta füledbe: Anyukám, bocsásd meg, amivel eddig megszorítottalak...

Ezután mindez nem így lesz!

Ezután nem lesz senki az iskolában, aki a jó Istenről beszéljen gyermekednek. Nemcsak a tisztelendő úr nem beszélhet arról — mert hiszen nem fogják beereszteni a gyermekek közé; hanem még a jobb indulatú tanító se, mert megfogják parancsolni, hogy *Isten nevét az iskolában még kiejteni se szabad!* És ha a gyermek bármi rosszat tesz, nem lesz senki, aki az Úr Jézus parancsaira nevelné őt, mert hiszen nem fog soha az iskolában Jézusról hallani se. És nem lesz senki, aki ott az első gyónásra előkészítse. Nem kell majd vasárnap templomba járnia, helyette csavaroghat cimboráival a mozikban és lebujszokban. Nem fogja többé hitoktatójának vasárnapi exhortációiból, prédikációiból a jót tanulni, ehelyett elmehet a rossz pajtásokkal, ahová akar.

Ez mind így lesz, ha az iskolából kizárják a hittant. Akarjátok ezt, keresztény szülők?

És akinek középiskolás diákfia van, kérdezze csak meg tőle, hogy tanárjai közül ki törődik vajjon legtöbbet a fiával? Hány helyen van az úgy, hogy a többi tanárokat nyakig elfoglalja a megélhetés, a családi gond és azért az iskolán kívül nem igen érnek rá gondolni a diákokkal.

De a hittanár akkor is gondol velük; akárhány városban valósággal búcsújárást rendeznek a fiúk délutánonként hittanárjukhoz: valami tantárgyban elakadnak, jó könyvet kérnek tőle olvasásra, tanácsát veszik igénybe, sétálni mennek vele, kirándulni, stb. Ezer alkalom, amikor a jót és nemest beleöntheti a fejlődő ifjúnak a lelkébe.

Ez mind nem így lesz, ha engedjük az iskolából a hittant kizárni. Vajjon akarjátok-e ezt, keresztény szülők? Jobb lesz-e, ha diákfiatokkal senkise törődik többé? Senki az ifjú lélek problémáival, kételyeivel, vívódásaival? Hiszen a mostani hitoktatás eredményét is mennyire lerontotta már az élet! De mi lesz akkor, ha a gyermekek vallásukat *egyáltalán meg sem ismerik* és Isten törvényeiről soha nem is hallanak!

Eddig is ijesztő romlottság fészkelte be magát a háború alatt ifjaink közé. Hogy csak egyetlenegy számot említsek, Budapesten és környékén 1916-ban a bíróság elé állított ifjúkorúak (12—18 évesek) száma 14,258 volt, vagyis ugyanannyi, mint a 17 legnagyobb angol városban, beleértve a 7 milliós Londont is!! 1915 és 1916-ban csak a pestvidéki büntetőtörvényszék elé 30,000 fiatakorú bűnöst állítottak. Ha ezeket nyolcas sorokban sorakoztatjuk, az eleje már átért a Lánchidon és a vége még nincs a keleti pályaudvarnál! Ijesztő szám, lesújtó adatok!

Pedig ma még minden iskolában hirdetik az istenfélelmet. Hát mi lesz ezután gyermekeinkből, ha Istenről többé *soha nem hallanak* az iskolában? Ha soha nem tanítja őket a vallás a tiszta erkölcsre, mely minden állam támasza, talpköve!

Elég életet áldozott a magyar nép a háborúban, de gyermekeinek a lelkét feláldozni nem akarja! Itt már nem engedünk! Ezért mondom, hogy az ezidei jelszó legyen: *a hitoktatást továbbra is tartsák meg az iskolákban!* Ezért agitáljunk, ezért gyűlésezünk, ezért szervekedjünk s a közelgő képviselőválasztásnál csak olyan jelöltre szavazzunk (minden keresztény nő elmenjen szavazni!), aki előzetesen kötelező ígéretet tesz írásban, hogy az iskolákból nem engedi a hitoktatást kizárni.

És még egyet!

Ezért — imádkozunk.

Imádkozunk sokat az Oltáriszentségben velünk levő Udvözítőhöz, aki a gyermekeket mindig oly nagy szeretettel ölelte keblére, hogy gyermekeinknek veszélyeztetett lelkét szorítsa most még féltőbb gondal szentséges Szívéhez és ne engedje őket elszakítani onnan.

Ajánljunk fel e célra egy szentáldozást mi is, de szerte az országban minden szülő beszéljen gyermekével, minden hitoktató és hittanár hirdesse ki tanítványainak: Fiúk! Leányok! Ajánljatok fel egy szer-

áldozást arra a célra, hogy az Úr Jézusnak ne kelljen megérnie azt a végtelen szomorúságot, amikor a magyar ifjúságot, a magyar gyermekeket, a mi drága fiainkat és leányainkat néhány ezer lármás követelőző kedvéért erővel leszakítják Krisztus kebeléről.

Keresztény szülők! Az iskolai hitoktatás megszüntetésével *századokra* dől el a magyarországi kereszténység sorsa!

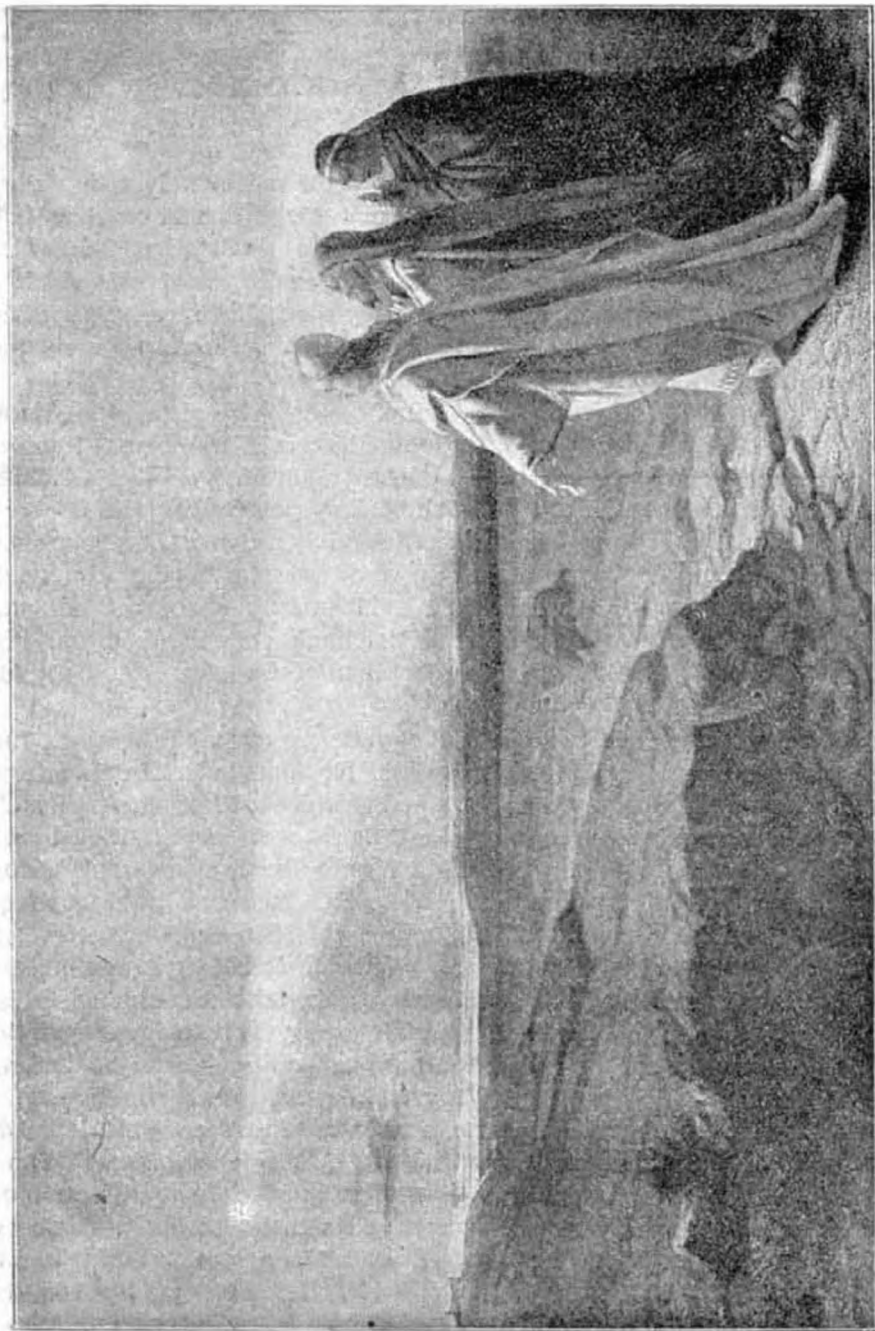
Ma még kezünkben a jövő. De ép ezért a felelősség is rajtunk!

Agitáljunk, szervezkedjünk, gyülesezzünk — s imádkozzunk gyermekeink veszélyeztetett lelkéért!
Dr. Tóth Tihamér.

«Krisztus egészen a mienk, Krisztus reánk bízta magát teljesen, Krisztus egészen el lesz hagyatva, ha mi nem gondozzuk, nem látogatjuk. Őt az Oltáriszentségben imádni, Őt meglátogatni, az élő szentáldozatban magunkhoz venni kötelességünk; azt, kit az emberi kebel nem volna képes magához venni, ha még olyan szent is, nem merne magához venni, ha még olyan büntelen is, magához veszi a harcrakész katolikus még áldozatok árán is, mert Ő mondja, Ő parancsolja; int, kérlel, buzdít, fenyeget, büntet, ha nem megyünk Hozzá. Nemesak akkor, amikor parancsolva van, hanem amikor a kegyelem megszállja szívünket s amikor érezzük, hogy szükségünk van vigaszra, támogatásra. Hol keressünk vigaszt másutt? A világ zajában? Ott nincsen! A világ örömeiben, vagy szórakozásaiban? Azok elperzselik, ezek kiszárítják a lelket. Csak egy helyen kap a lélek nyugodalmat, csak egy helyen talál vigaszt, irányt, eszméket, érzést, bátorságot, harci kedvet s ez Krisztus az Oltáriszentségben.» (Részlet Kánter prelátnak a szegedi kathi. nagygyűlésen tartott beszédéből.)

***

«Az Oltáregyesület Krisztus Szívéből fakadt, Krisztus Szívéből táplálkozik, nem lát mást, csak magát Krisztust és Krisztusnak örök érdekeit e mulandó világban. Az Oltáregyesület férfiak és nők számára van; kötelezettsége könnyen teljesíthető: hónaponként egy imádására és évenként csekély adomány a templomoknak. Az egyesület buzdít bennünket a naponkénti szentmisehallgatásra; nem elégszik meg azzal, hogy csak akkor áldozunk, mikor azt szentegyházunk parancsolja, hanem Szentséges Atyánk dekrétuma szellemében a gyakori áldozás elterjedését ápolja. Imádkozik, hogy a pápa szava teljesüljön, programot ír zászlájára, amely győzelmet jelent. Jöjjetek minél többen az Oltáriszentséghez, vegyétek és egyétek, töltekezzetek Krisztussal, hogy szívetek erős legyen! Ezt akarja, ezt kívánja, ezt követeli tőletek az Oltáriszentség.» (Részlet Kánter Károlynak a szegedi kathi. nagygyűlésen mondott beszédéből.)

Meglátván pedig a csillagot, örülnének igen nagy örömmel. (Máté 2, 10.)

Pazzi szent Magdolna.

(1566—1607.)

A TIZENHATODIK század nagy szentjei között méltó helyet foglal el a karmelita rend örök dísze, pazzi szent Magdolna. A pazzi és buondelmonti ősrégi és előkelő családok ezen sarja 1566. ápr. 2-án Firenzében született. A szent keresztségben Katalin nevet nyert. Amit későbbi élete igazolt, hogy tudniillik az Istennek különös, rendkívüli élet-szentségre meghívott leánya volt, arra már kora gyermekségének megnyilatkozásaiból lehetett következtetni.

Mikor iskolába kezdett járni, szüleitől egy kis kosárban tizórait szokott kapni. Ezt sohasem ette meg, hanem a nyilvános tömlőcök lakóinak juttatta. Ha otthon koldus járt, az alamizsnát ő akarta neki átadni. Igen szívesen hallgatott már iskoláslánya korában is Istenre és az örök életre vonatkozó beszédeket. A világias szórakozásokat nem kedvelte. Szívesen tartózkodott otthon, ahol sokszor imába elmélyedve találták meg, mikor keresésére indultak. Ha mások káromkodását vagy bűnös beszédeit hallotta, úgy fájt neki Istennek ez a megbántása, hogy keserves sírásba tört ki. Tíz éves korában örök szüzességi fogadalmat tett.

Szülei szívesen látták volna, ha egyetlen gyermekük férjhez ment volna, hogy a nemes család ki ne haljon. De Katalin szilárdan kitartott szándéka és fogadalma mellett. 1582-ben, életének 17. évében karmelita apáca lett Firenzében. A rendben Magdolna nevet kapott. 1584-ben letehetette a szerzetesi fogadalmat. Ettől a naptól kezdve a szent áldozás után negyven napon át elragadtatásba esett. De ez a boldog állapot nem tartott sokáig. Fogadalma után egy évre, 1585-ben, öt évig tartó lelki szárazsággal akarta Üdvözítőnk Magdolna lelkét egészen megtisztítani és magához emelni. Ezen idő alatt a leglehetősebb kísértések érték: istenkáromlás, kétségbeesés, tisztátalanság, falánkság, engedetlenség; a gonosz lelkek állandóan támadták, az eddig élvezett lelki vigasztalások egészen elmaradtak. De ő híven kitartott Jézusa mellett. 1590 pünkösd ünnepén Isten megelégette a próbát. Ettől az időtől kezdve még bensőbbé lett szeretete Isten iránt, a bűnösök megtéréseért még többet tett. Jelszava ezentúl: «*szenvedni, nem meghalni*» (pati, non mori). Életének utolsó éveiben nagy testi szenvedéseinek hősies elviselésével is megdicsőítette az Istent. Lelke 1607. máj. 25-én szállt az égi hazába. VIII. Orbán pápa 1626-ban boldoggá, IX. Kelemen pedig 1669-ben szentté avatta.

Bár ezen soroknak elsősorban az a céljuk, hogy szent Magdolnának mélységes tiszteletét vázolják a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, azért nagy épülésünkre szolgálhat, ha előzetesen egy kissé szemügyre vesszük az ő egyéniségének egyéb, sok tanulsággal járó hősies jellemvonásait.

Az Üdvözítő földi élete legfontosabb feladatának az ő mennyei atya akaratának teljesítését tartotta. Maga mondotta: «Az én étkem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki engem küldött». (Ján. 4, 34). Magdolna mindenben hűségesen igyekezett követni Mesterét, tehát elsősorban ebben. Legnagyobb boldogságát az Isten akaratának teljesítésében találta. «Annak örülök, — mondta egykoron — hogy én teljesíthetem az Isten akaratát s nem ő az enyémet és azért ép oly hála kötelezettnek tartom magamat, mikor teljesíti az Isten kérésemet, mint mikor nem teljesíti azt». Betegség, szenvedések, megpróbáltatások idején csak azt kellett neki mondani: «az Isten akarata, hogy ezt elviselje» s mindjárt felvidult, könnyen beletörődött helyzetébe. Sokszor már ezek a szavak: «Isten akarata» is szent örömmel és vigasztalással töltötték el. Tapasztalásból tudta, hogy aki mindenben szívesen teljesíti az Isten akaratát, az sohasem elégedetlen, türelmetlen, zúgolódó. Azért buzdította rendtársnőit ily szavakkal: «Ha rövid idő alatt igen tökéletesekké akartok lenni, legyetek azon, hogy minden cselekedeteket úgy végezzétek, ahogy Isten akaratának megfelel; mert ez a nemes szándék rendkívül kedvesekké teszi dolgaitokat Isten előtt».

Aki mindenben Isten akarata szerint jár el, az főképp *egy dolgot fog gyűlölni és utálni: a bűnt*, hisz ez ellenkezik leginkább Isten akaratával. Szent Magdolna egész életében nem követett el súlyos bűnt. Nem tudta megérteni, hogy egy keresztény miképen bánthatja meg az Istent tudatosan súlyos bűnnel. Halála előtt tizennégy nappal így nyilatkozott: «Most itt hagyom a világot. Azt az egyet sohasem tudtam felfogni, hogy miképen vétkezhetik az ember tudva és akarva súlyosan a jó Isten ellen». Az fájt szívének legjobban, hogy oly kevés ember törekszik itt a földön az Istent teljes erőből szeretni és megdicsőíteni. Ezért ajánlotta fel cselekedeit oly sokszor Istennek s buzdított másokat is, hogy csak Istenért éljenek. Szerette volna az egész világot bejárni, hogy Istent a bűnösök megtérítése által megdicsőítse s annyira lángolt szeretete, hogy az Isten megdicsőítésére kész lett volna életét ezerszer is feláldozni. Egy alkalommal kezébe vette a feszületet s így szólt a Megfeszítettnek: «Jóságos Üdvözítőm, te oly készségesen áldoztad fel életedet és vére-det a bűnösökért a keresztfán; azért, Istenem, én is szívesen odaadom vére-met és életemet a bűnösök megtéréseért».

Aki komolyan keresi az Istent, a világban is meg fogja Őt találni

és ott is híven szolgálhat Neki. De kolostorban, egy-egy szerzetesrendben mégis sokkal könnyebb a világ hiúságainak ellentmondani és Istennek szolgálni. Szent Magdolna rendkívül megtudta becsülni a kármelita rendbe való meghívatas adományát és azt vallotta, hogy ez a legnagyobb kegyelem, melyben őt a jó Isten a szent keresztség után részesítette. A szerzetesállapotot az égi örömök paradicsomának, földi mennyországának szokta nevezni. «Titeket — így szólt alattvalóihoz — az Isten az ő szolgálatára hívott meg. Őneki szolgálni pedig annyit jelent, mint uralkodni. Arra vagytok hivatva, hogy már most megkezdjétek itt a földön azt, amit az égben mindig tenni fogtok, hogy t. i. az Istent szüntelenül magasztaljátok». Sokszor megtörtént, hogy elkezdte dicsérni a kolostor ódon falait és így szólt hozzájuk: «Bár már nagyon düledező állapotban vagytok, mégis szeretlek benneteket és drágák vagytok nekem». Azért szerette őket, mert elválasztották a világtól, a világ bűnös üzelmétől és segítették az Isten után való törekvéseiben. A szerzetesélet szabályait, még a legkisebbeket is, a legnagyobb pontossággal tartotta meg és a kolostor legjelentéktelenebb tulajdonát is különös gondadal kezelte.

A kolostor falait nemcsak azért szerette, mert elzárták a világtól, hanem főképp azért, mert ezek biztosították számára legfélékenyebben őrzött kincsét, szüzi tisztaságát. Egy alkalommal így nyilatkozott: «Ha a világi emberek tudnák, hogy milyen szent örömmel jár a szüzi élet, úgy sietnének a legszigorúbb kolostorokba, ahogy a szomjuhozó szarvasok epednek a forrás vize után, hogy tisztán és sértetlenül élhessenek». Életrajzában már hallottuk, hogy tízéves korában szüességi fogadalmat tett. Ezt és a szerzetben letett tisztasági fogadalmat hűségesen megtartotta haláláig. Szíve egész életén át Istené volt. S mivel a szüzek Királya uralkodott szívében, azért egész testét, összes érzékeit és minden gondolatát az Ő tisztaságos uralma alá hajtotta. Mindent elkövetett, hogy állandóan «követhesse a Bárányt és énekelhesse azt az éneket, melyet csak a szüzek énekelhetnek».

A gonosz lélek mindent elkövet, hogy a világban élő emberek egyre nagyobb földi jólét és gazdagság után törekedjenek. Jól tudja ő, hogy ha gazdagok, akkor már nem sokat törődnek a vallással, kevélyekké, keményszívűekké lesznek és nem engedelmessékednek az Istennek és az ő parancsainak. Innét van, hogy a nyolc boldogság közül a legelső a gazdagság, a helytelenül kihasznált gazdagság, ellen irányul: «Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa». Szent Magdolna nem ragaszkodott semmi földi kincshez, gazdagsághoz. Elhagyta gazdag szüleit, otthonát, rokonait és egy szegény kármelita-zárdát választott magának lakóhelyül. Szegényen akart élni a szegény názá-

rethi Jézus példájára, hogy azután annál nagyobb alázatossággal szolgálhasson az Istennek, hogy annál buzgóbban teljesíthesse az ő parancsait, az ő akaratát itt a földön.

Szent Magdolna életszentségének legbeszédesebb tanúbizonysága a szenvedésekben tanúsított hősie türelme volt. Ezzel mutatta meg leginkább, hogy teljes szívvel-lélekkel követője megfeszített Mesterének. Bátor lélekkel hordozta ő is keresztyét. Az őt esztendei lelki elhagyatottságról már megemlékeztünk. Most még halála előtt kiállott nagy testi szenvedéseit kell megemlítenünk. Már 1602-ben kezdett betegeskedni. Gyakran gyötörte a láz, többször voltak érrepedései. De azért végezte munkáját. 1604 szeptemberében már nagy lelki ereje sem tudta legyőzni testi gyengeségét, ágyba dőlt. Egész testében állandóan nagy kínokat szenvedett, mintha késsel vagdalták volna. A láz nem hagyta el. Fej- és fogfájásai leírhatatlanok voltak. Öneki, aki természetétől fogva oly élénk és tevékeny volt, maga az ágyhoz kötöttség is óriási áldozatot jelentett. A sok szenvedéstől annyira lefogyott, hogy csupa csont és bőr maradt belőle. Teste a sok fekvéstől egy seb lett. Magától nem tudott megmozdulni. Ha társnői másik oldalára fektették, oly kínokat állott ki, hogy környezete sírva fakadt szenvedéseinek nagysága miatt. Szent Magdolna mindezt Isten akaratán való megnyugvással viselte el. Sőt arra kérte az Istent, nyújtsa meg életét, hogy többet szenvedhessen. «Az égben — így szölt az Üdvözítőhöz — már nem szenvedhetek. Azért kérek: ne engedj Uram meghalni, hogy még tovább szenvedhesek». S amikor gyóntatója, Puccini Vince, ama reményét fejezte ki előtte, hogy az Isten majd enyhíti óriási kínjait halála előtt, így felelt: «Ézt nem kérem a jó Istentől, hanem csak türelmet és erőt a szenvedések elviseléséhez».

Ez Pazzi szent Magdolna, az Istenbe elmerült nagy szent, aki az ég nagy örömeit élvezte itt a földön, szinte a «harmadik egekbe» ragadtatott. De még *nagyobb kegyelemben is részesült: szenvedhetett*. S ő tudott szenvedni, értett hozzá, művészien tudott szenvedni, mert a szenvedés művészetének Mesteréhez járt iskolába. Megtanulta, hogy Istenért szenvedni boldogság, fél mennyország.

Budapest.

Várkonyi Fidél dr.
S. O. Cist.

(Folyt. következik.)

Szent Ágoston a szentáldozásról:

«Azok, akik ezen eledellel és ezen itallal élnek, halhatatlanok és enyészhetetlenek lesznek».

Titkok az Oltáriszentségből.

VILLANY, gőz, telefon, drótnélküli táviró korát éljük ma. Csodás találmányok. Ég, föld, víz, levegő urává teszik a gyarló embert. Megszüntelik a mérhetetlen távolságokat. Mély tengerek, égbenyuló hegy-óriások nem akadályok többé ember és ember között. A madár gyorságával utazik az ember, a hal biztonságával úszik az ocean hullámai között, szavát, gondolatát a villám sebességével árasztja szét a széles világ minden pontjára. Nem kicsiny már az ember s nem nagy a világ többé.

Ha az ember nagyságának titka az a siserdő gőzatom, a pattogó villanszikra, az az érzéketlen dróthuzal, mely megszólal parancsára, hát igazi nagyságának titka az a falat kenyér, az a néma ostya, az a tüzes borsepp, mely ott gyöngyözik az oltár aranykelyhében.

A kenyér különben is alapja a földi életnek s annak minden nagyságának. Nem az ég napjának ragyogó tüze fűti egyedül a földi lét életének kámlánát, hanem az a darabka kenyér, bármily fekete is vagy fehér, az igazi tüzelője az élet kohójának.

«Add meg nekünk mindennapi kenyereinket» — a Kolumbus-tojás egyszerűsége rejtőzik e fogalomban, mégis Istennek kellett annak lennie, aki szavakba öltöztette először.

Sűrített napsugár a kenyér. Földből kikelt égi tűz. Ég és föld életének, melegének vegyülete. E bámulatos alapkövön épül a földi élet csodapalotája.

E kenyérral él a lelki életnek is minden idegszála. E kenyér már nem földi keverék. Csupán a menny életének tüze hevíti morzsáit. Nem sűrített napsugár, hanem sűrített isteni malaszt. A csodánál, mely kitalálta, csak a szeretet nagyobb, mely nekünk adta. De még ennél is nagyobb a lelki vakság, mely visszautasítja.

Vérkönyekre fakasztó értelmi sötétség lehet az csak, melynek azért nem kell a lelkek kenyere, mert nem látja, nem érzi Őt, ki e kenyér fölött mondá: Ez az én testem... — De bizonyára volt már e kételkedő lélek távol övéitől, utazott már messze vidékeken át s mikor az ország másik határán felébredt szívében a vágy anyját látni, hitvesét hallani, mily boldog volt, ha megszólalt a telefon csengője s sugárzó arccal suttoghatta a kagyló előtt: ez ő, az én hű hitvesem.

Micsoda öröm a vágyakozó szívnek, ha leborulhat az oltár lépcsőjére s mikor ajkát illeti a szent kenyér, elsuttoghatja: ez Ő, az én jó menyeci Atyám. — Vagy ami a kicsiny embernek lehetséges a telefonfülkében: számlálatlan mértföldeken át valódi összeköttetést találni övéi-

A tél virágai.

NÉMASÁG honol a mindenség fölött, a fagyos föld háborítatlanul pihen. Még uralkodik a sötétség, még mozdulatlanul terül el a téli éjszaka sötét fátyola az alvó világ felett. De már nem sokáig.

Egyszerre szinte észrevétlenül meglebben a hatalmas fekete fátyol széle és följebb-följebb göngyölődik. Halvány piros derengés kezdődik a távolban, a látóhatár szélén. Pirkad.

A pirosság perceről-percere nő. Végre feltűnik az izzó vörös tányérú nap is és a hideg téli reggel gyöngén rezgő, erőlködő napsugarai lassan előtörnek s játszadozni kezdenek a zuzmarás fák csillogó-villogó hókristályai között. Egyre világosodik...

Mélyen, sötéten kék az ég; tiszta, hideg derű ömlik el rajta. Az emelkedő nap keskeny, aranyárga csíkokkal szegett vérvörös sávolyai hosszan húzódnak el az ég alján piros reflexet vetve a messzeségbe nyújtózó hómezőkre, az öreg föld meleg, fehér hermelinpalástjára. A nyugati látóhatár vége felé a hólepelre vetődött biborszín mindjobban elveszíti élénkségét, halovány rózsaszínbe megy át. Azt a látszatot kelti, mintha rózsaszínű lenne a hó.

Amint a nap fölfelé hág, eloszlanak a sávok és eltűnik a biboragyogás. Sárgás-fehéresszínben rezegnek most már a nap sugarai s vakító fehérségben csillogtatják meg a végtelennel ölelkező hótakarta pusztaságok milliónyi apró hóvirágát...

Az ablaknál állok. Bámulattól eltelve nézem az ablaktáblák jégvirágait, művészies kidolgozású, cirádás rajzait, a vékony jéglemezekre metszett ezüstös pábrányleveleket, a merész és mégis biztos hajlású vonalakat. Művész keze nem stilizálhat különbeket, a legdúsabb fantázia nem alkothat fölfogásra nézve eredetibb, a vonalak harmónikus elhelyezését, egybefutását tekintve páratlanabb, mesteribb kompozíciót e levél- és virágképződményeknél. Lehetetlen, hogy a vak véletlen játszott volna szerepet megalkotásukban s hozta volna létre a kicsiny jég-molekulák bámulatos, szabályos alakulását. Csak a Teremtő lelkének lehelletére keletkezhettek s nem egyebek, mint a teremtő Értelme mélyéből kipattant gondolat-szikrák testtéválásai, tökéletességének, szépségének félremagyarázhatatlan, de csak halvány másolatot nyújtó visszatükröződései. A maga sejtelmességében, titokzatosságában tárul itt föl előttem az isteni mélységek világa, amelybe az emberi értelem gyöngye fénye nem hatolhat be. A végtelen leheletét, közelségét csak érezni lehet. Ez az érzés kéri most hatalmába lelkemet és fölemeli a földről mindig följebb. A csodálkozás áhitatot fakaszt lelkemben, ahol lassan megcsendül a végtelenség dala...

A nap sugarai megtörnek a jégvirágos ablaktáblákon s a szivárvány hét színére szétesve tündöklő, opálos fényű színjátékot hoznak létre. Betáncolnak a szobába, játékos kedvükben ingerkedni kezdenek a bent levő homállyal és kiüldözik onnan.

A leheletszerű szépségekben való gyönyörködés elragadta lelkemet és még jobban felszította benne az érdeklődést. Szűk lett a szoba négy fala. Nincs maradásom benn. Hajt a kíváncsiság: a lélek szomjúsága új benyomások szerzésére, új szépségek fölfedezésére. Űz a vágy kifelé, hogy közvetlenebbül lássam a külső világot, különösen a téli nap keltét. Kitérom az ajtót. Metsző hidegség vág arcomba. Táguló tüdővel szívom magamba a friss levegőt. Kerekre nyílt szemem pedig nem tud betelni a felhőtlen, acélkék ég s az alatta messze elnyúló havas mezők mocsoktalan leplének szemlélésével. Gyönyör, ígézet támad lelkemben a kapráztató fényvillogások, szinalakulások láttára. De nem tud teljesen kielégülni, mert a végtelen távlatokat, melyek előtte föltáruznak, nem tudja átfogni, végiglátni. A végtelen ihletéseire alig képes visszhangot adni, mert érzéshúrjai ekkora rezgések felfogására és továbbhangoztatására nincsenek berendezve. Amit megérez, az kevés, erőtlen visszhangja csupán a végtelen zenéjének...

Köszöntlek csendesesen pihenő, fehér világ! Benned a lélek eszményi célokkal, vágyakkal telt, tisztább légkörű világának jelképzőjét látom. Köszöntelek opálszineken ragyogó, végtelenségbe olvadó táj! Derengő lelkem megpihen rajtad, mert közted és fehér álmai között rokonságot vesz észre. A képzelet előtt ilyen tisztának, ilyen eszményi szépnek tűnik fel a lélekből ki nem írtható örök vágyakozások, igazi célok végállomása: az örök élet. Bár nincsenek rikító színeken pompázó, illatos virágaid, csak zúzvara-virágokkal, hópamatokkal diszítí föl a tél bokraidat s fáid ágait, mégis szeretlek, nem vagy hideg nekem. Tele vagy költészettel, a tél mindent fehérbe öltöztető, bűvös költészetével...

Künn járok a havas térségeken. Szemem nyugtalanul fut végig a mérhetetlen távolságokon. Mindenfelé hó, vegeláthatatlan, ködpárazatba vesző mezők. Alig tudok valami feltűnőt, kiemelkedőt észrevenni rajtuk. A ködös messzeség titokszerűen mered rám s én naiv gyermek módjára azon tündököm, hogy mi lehet a köd mögött...

Akármilyen egyhangúnak látszik is, de én szeretem a pusztai téli tájat. Nem fáraszt a fehér szín-hosszasabb nézése, hanem inkább felüdít, felemel, valamiképen megnyugvást, békét önt belém. Ősztónyszerűleg vágyakozom minden olyan dolog után, ami fehér, ami tiszta. Érzem, hogy az csak szép és jó lehet, mert ilyen e tulajdonságnak örök forrása és önmagában legtökéletesebb fokban való megvalósítója: az Isten is. Az emberi lélek természeténél fogva Istent keresi, Isten felé törekszik.

A lékai példa. A vas megyei Lékás a frontról hazatért katonák agilin esperes-plébánosuk: Heisz Mátyás buzdító szavaira a szent gyónáshoz járultak s másnap szép közös szentáldozás keretében veték magukhoz az Úr Jézust. Ez alkalommal a derék lékai hívek 1100-an járultak a szentáldozáshoz s azt az elesett hősökért ajánlották fel.

*

Nemzeti zarándoklat Lourdesba. A világhírű kedves francia kegyhelyet Lourdest a francia nép mindenkor előszeretettel látogatta. Most a békegalamb eljövetelel a zarándokok nagy tömegei sietnek ide hálát rebegni. A francia nemzeti zarándoklatban, melyet most tartottak, 25,000 ember — köztük számtalan katona — vett részt. A szentséges körmeneten az Oltáriszentség után egy táborkok haladt égő gyertyával kezében. A zarándokok szándékára 6000 szentmisét mondtak a kegytemplom összes oltárain.

*

Lloyd George, Wilson és Foch. Nem papírra, hanem valósággal ércebe kívánkoznak ama szavak, melyeket múlt év november 11-én *Lloyd George* miniszterelnök az angol alsóházban mondott. Így szólt: Ma délelőtt 11 órakor befejeződött a legborzalmasabb háború, melyben az emberiségnek valaha része volt. Remélem, hogy ezen az eredményes reggelen az utolsó háború ért véget. Most nincs idő a beszédre, szíveink hálával vannak megtelve, amelynek kifejezésére nincs szó. *Indítványozom tehát a Ház azonnali elnapolását, hogy a templomban fejezhessük ki hálánkat Isten iránt a nagy veszedelemtől való megszabadulásért.*

E napon az Egyesült-Államok elnöke, *Wilson* felhívást intézett Amerika népeihez s felszólította őket, hogy hálaadó imát mondjanak a békéért. «E nap — úgymond — a béke napja, az imádság napjának kell elnevezni az idők végtelenjéig e napot és konduljanak meg az összes harangok, forduljon minden arc az ég felé és teljenek meg

a szívek a béke örömeivel.» E szavak a két kiváló államférfiú vallásos érzületére élénk világosságot vetnek.

Úgy Wilson, mint Lloyd George élénk részt vesznek a felekezeti életben; amaz az unitárius felekezetnek, emez pedig az anglikán egyháznak tagja. Foch tábornagy azonban, a zseniális francia főparancsnok a katolikus egyház gyermeke s mint ilyen a hitéletet élő katolikus táborhoz tartozik. Hitét nem rejti véka alá, se nem fitogtatja, hanem gyakorolja. Tudják ezt Franciaországban és szándékára ezer és ezer francia gyermek ajánlotta fel első szentáldozását. Az ő vallásos szelleme s tündöklő hadvezéri zsenialitása Franciaországnak egyként dicsőségére válik.

*

Ha nem volna vallás... Dr. árvátfalvi Nagy István, a protestáns Bethlen Gábor-Kör elnöke a magát «Diáktanács»-nak nevező galileista csoporthoz címzett válaszában a vallásról így nyilatkozott: «Azt hiszem, hogyha az emberiségnek nem volna vallása, akkor teremteni kellene egyet». (Alkotmány, 1918. nov. 27.) Az emberiség színe-java mindig így érzett, csak a tudatlanság, a romlott szív és a gonosz szellem gondolkodik máskép.

*

Mire valók voltaképen ilyenek? Két utas helyezkedett be a vonat egyik fülkéjébe: egy úriember és egy munkásember. Az állomás peronján egy papi ember álldogált,

nyilván egy másik vonatra várakozott. Alighogy megpillantotta őt az úriember, így szólt utitársához:

— Mire valók voltaképen ilyenek a földön?

A vonat elindult.

Most a tisztos munkás így szólt:

— Látja uram, mi itt mindössze ketten vagyunk, a következő állomás messze van ide és szemtanunk nincsen. Mit szólna ön ahhoz, ha nekem most kedvem kerekednék arra, hogy önt megöljem?

— Nos és ugyan mi haszna lenne belőle?

— Hát, uram, nekem abból nagy hasznom lenne. Saját szememmel láttam, amint ön a bankban 3000 koronát vett föl és azt a belső zsebébe rejtette.

Az úriember elsápadt e szavak hallatára.

— Azonban — folytatta a munkás — legyen ön nyugodt és tudja meg, hogy engem papok neveltek és az Isten félelmére és a mások tulajdonának tiszteletbentartására tanítottak. Úgye, most tetszik tudni, mire valók a papok a földön?

*

Időszerű búcsúima. XV. Benedek pápa 300 napi búcsút kötött a következő szép és időszerű imához:

«Dicsőséges szent Péter, téged élő, hősi hited, mély, őszinte alázatosságod és égő szereteted jutalmazásul Jézus Krisztus egyszem egyedülálló kiváltsággal tüntetett ki, különösen azzal, hogy a többi apostolok fölé helyezett és pápájává, sziklaszilárd alapjává tett

az egész egyháznak. Eszközöld ki nekünk az élő hit kegyelmét, hogy sohase szégyeljük azt a maga egész hamisítatlanságában, minden követelményével együtt nyíltan megvallani, sőt készek legyünk inkább vérünket és életünket feláldozni, semmint azt megtagadni. Könyörögj érettünk, hogy mindig igaz szeretettel csüngjünk anyánkon, az anyaszentegyházon, hogy mindig híven és szorosan egyesülve kitartsunk a római pápa, a te hited és teljhatalmad örököse, a kath. egyháznak, a titokteljes bárkának, melyen kívül nincs üdvösség, egyetlen, igaz, látható feje mellett. Engedd, hogy engedelmesen és tanulékonyan kövessük tanítását és tanácsait, tiszteletben tartsuk parancsait, hogy itt a földön nyugalomban és biztos békében élhessünk és egykor a mennyei boldogságot elnyerhessük. Amen.»

*

Egy híres konvertitanő nyilatkozata. Minap halt meg *Anna* hesseni tartománygrófnő, a német excsászár unokahuga, kinek áttérése a katolikus egyházba annakidején nagy feltűnést keltett s lévén született porosz királyi hercegnő, áttérése által eleinte a német császár neheztelését is magára vonta. Az elhunyt fejedelmi hölgy az 1909-iki kölni kongresszus alkalmával egy kölni kanonok előtt áttéréséről így nyilatkozott: Egy napon az ebéd utáni csöndes órákban kíséreléssel a

dómban ültem. Tekintetem csodálattal pihent az épület hatalmas s mindazonáltal kecses architektúráján s gyönyörködött a művészi üvegablakokon keresztülszűrődő fényben. Ekkor egyszerre pontban három órakor a kórusban váltakozó imádság kezdődött, melyet ének követett. Megkérdeztem valakit, mit jelentsen ez? Ez azt felelte: A kanonokok a vesperát imádkozzák. Talán valami különös ünnepség van ma — kérdeztem tovább. Nem — mondották nekem — ezt minden nap teszik. Ez a felelet szöveget ütött a fejembe. Azt gondoltam: hiszen ezek a kanonokok szellemileg magasan álló férfiak s mégis ebben a csendes órában észrevétlenül a világtól eljönnek a dómba, hogy Istent zsoltárimával dicsőítsék. Ez arra indított, hogy tanulmányozzam a katolikus egyház liturgiáját s így jutottam a katolikus hithez.

(E. K.)

*

«A szegénynek drága kincs a hit.» Szabó István, a Kisgazdapárt vezére szólott ilyenformán az elmúlt napokban: «Elszomorító dolog — mondja egyik programbeszédében — hogy a szocialista elvek alatt az istentagadást akarják a nép lelkébe átplantálni. Nem volt és nincs ennek a népnek más reménye, más vigasztalása az ő szenvedései között, mint csak az *Istenbe vetett hite*, hát még ezt is el akarják tőlünk venni?»

Huszdik évfolyam.

AZ ÖRÖKIMÁDÁS folyóirat XX. évfolyamát változatlan programmal bocsátjuk útnak. Ha a lezajlott évre visszatekintünk, úgy érezzük, hogy az *Örökimádás* hagyományaihoz való hűséggel szolgáltuk azon célokat, melyeket lapunknak homlokára írtunk. S talán nem árnék magunkat, ha azt hisszük, hogy amikor az elmúlt évben emelnünk kellett a lap árát, nem súlyasztottuk alá egyszersmind a lapnak nivóját. Csak bele kell tekinteni a XIX. évfolyam tartalomjegyzékébe. Látni kell ebből, hogy egy kitűnő írógárda csoportosul ma az *Örökimádás* körül, melynek egyike-másika valósággal országoshírű névvel bír, mint dr. Glattfelder Gyula, Domonkos István, Blaskó Mária. Az ő nevük mellett egy sereg kitűnőhangzású név szerepel az 1918. évi XIX. évfolyam hasábjain, mint dr. Mészáros János, dr. Hirschler József, dr. Bozóky Géza, Samassa Déry Annie, Balázs Benedikta, Lovich Ilonka, dr. Makay Lajos, dr. Várkonyi Fidél, dr. Wéber Pál, dr. Tiefenthaler József, dr. Liebner János, dr. Huszár Elemér, Reviczky Aladár, dr. Piliván Mihály, Bányász József, Zádor József neve, vagy Payer Aliceé és Márton Lajosé.

Kell-e vajjon az *Örökimádás*nak külön ajánlólevél, mint az a felsőséges és ideális program, amelyet vall s mint amaz elismert nevek, melyekkel cikkei vannak ellenjegyezve? És az *Örökimádás* ily ajánlólevéllel lép az ő barátai közé s hozzájuk két rendbéli kérelmet intéz.

Először azt, hogy szeressék s *terjesszék* az agitáció minden eszközeivel az *Örökimádást*. S itt legyen szabad mindenekelőtt az Oltáregylet buzgó terjesztőnőinek közreműködésére számítanunk. Ha valaki, ők mindenestre sejteni fogják s kiérzik, mily beláthatatlan feladatok várnak a jövőben az Oltáregyletekre s nekik, valahányszor tagokat toboroznak a zászló alá, mindannyiszor alkalmuk nyílik arra, hogy ajánlják az

Oltáregylet közlönyét s a tagok összekötő kapcsát: az Örökimádást. Ily közreműködésre szeretettel kérjük lapunk minden barátját.

A második kérelem, amelyet hozzájuk intézünk, az, hogy *tudósítsák* az Örökimádást. Oltáregyleti eseményekről, mint amilyen egy kiállítás, egy közgyűlés, jubileum vagy lelkigyakorlat, eucharisztikus mozgalmakról, értekezletekről, kongresszusokról, triduumokról, novenákról, missziókról tudósításokat, a szentáldozások összegéről statisztikai kimutatásokat a legnagyobb készséggel leközlünk s ily tudósításokat a legnagyobb hálával fogadunk. Tisztelettel kérjük elvbarátainkat ilyirányú szíves közreműködésre. Így gazdagítsák «Kronika» és «Oltáregyleti élet» rovatainkat. Ezzel szemben készséggel vállalkozunk arra, hogy hozzánk intézett bármily tárgyú levelükre válaszoljunk s ennek lebonyolítására «Levélszekrény» vagy hasonló címen egy — lapunkban eddig nélkülözött — rovatot nyissunk. A szerkesztőségbe érkezett levelekre eddig levélben válaszoltunk, ehelyett azonban takarékoság céljából szeretnénk inkább a lapban felelni a hozzánk oltáregyleti vagy lelki ügyekben vagy bármily ügyben intézett kérdezősködésekre.

Most pedig kelj útra te kedves Örökimádás. Sugározz derűt, világosságot és vigaszt a fásult, kietlen világba. És vonzzad az Úrhoz az ő népét, hogy imádják a mi Urunkat, Istenünket. És szólítsd őket a szent falak közé, hogy vegyék és egyék a kenyeret, mely magában foglal minden gyönyörűséget. Menj és mondd el, hogy ez az a kenyér, mely az égből szállott alá s ha valaki ebből a kenyérből eszik, örökké él. Menj és szünet nélkül hangozzék ajkadról az ének: Domine, dilexi decorem domus tuae et locum habitationis gloriae tuae! Uram, szerettem a te hajlékaidat s annak minden kövét. Menj; az Úr óhajával bocsátjuk útra lapjaidat, mondván: Crescite et multiplicamini et replete terram. Növekedjete és sokasodjatek és töltsétek be a földet. *Horváth Rezső.*

Központ. Január 12-én, mint a hónap 2-ik vasárnapján az Oltáregylet közös istentisztelete: 8 órákor szentmise közös szentáldozással, d. u. 1/4 órákor szentbeszéd és áldás.

Január 13-án d. u. 4 órákor választmányi ülés.

Január 20-án d. u. 4 órákor terjesztői ülés.

Január 18-tól 26-ig engesztelő kilenced az Örökimádás-templom-

ban; mindennap 9 órákor szentmise énekkel; d. u. 1/4 órákor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

*

Dr. Mészáros János érseki biztos. A bíbornok-hercegprímás dr. Mészáros János prelátnak, várplébánosnak, Oltáregyleti ügyvezető-igazgatót a hitközségi szervezetek megalakítása végett az egész főváros területére érseki biztosnak nevezte ki. «Óhajtom — írja Öminenciája — hogy

Budapesten a róm. kath. hívek plébániánként összeírassanak, hitközségi szervezeteket s az egyes hitközségi képviselletekből alakuló központi fővárosi katolikus tanácsot alkossanak.» E szervezkedésnek célja «tiszán vallási: a híveknek a hitben való megerősítése, a hit szabad gyakorlatának biztosítása, a lelkipásztorkodás és hitoktatás fentartása és kiépítése, plébániák szervezése, templomok és katolikus intézmények létesítése. Minden katolikus hívő saját elhatározásából csatlakozzék a hitközségi szervezethez». Budapest papsága, valamint a katolikus hívek határtalan lelkesedéssel karolták fel a bíbornokhercegprímás által kezdeményezett mozgalmat. Az akció, melyet dr. Mészáros János prelátus, érseki biztos irányít, remélhetőleg szebb jövőt fog a fővárosi katolikus életre deríteni.

*

Petrovits Gyula egri egyházmegyei igazgató. *Csekő Gábor* pápai prelátus, egri kanonok, általános ügyhallgató az Oltáregylet egyházmegyei igazgatói tisztétől felmentését kérte. Szmracsányi Lajos egri érsek a lemondást elfogadva az egyesület egyházmegyei igazgatójává Petrovits Gyula apátkanonokot, Eger város plébánosát nevezte ki. Kánter Károly országos igazgató az egri főegyházmegye új oltáregyesületi igazgatóját megleghangú levélben üdvözölte.

*

December 8-át, a Széplőtelen Fogantatás napját kedves ünnepi

hangulat sugározta be. E nap reggelén közös szentáldozás, d. e. 9 órakor ünnepélyes nagymise, délután pedig szokott időben ünnepi szentbeszéd és áldás tartatott. A délutáni ájtatossággal kapcsolatban tette le az Oltáregyesület Virgo Reparatrix kongregációja a kongreganista fogalmat, mely alkalmából a kongregáció Szűzmáriás zászlajával vonultak be az ünnep színhelyére. Az ájtatosságnak különös melegséget és varázst kölcsönözött ama körülmény, hogy e napon ülte az Oltáregyesület Kánter prelátusnak 25 éves igazgatói jubileumát. A szentbeszédet ez alkalmából dr. Mészáros János prelátus, várplébános, ügyvezető igazgató mondta. A szentbeszéd első részében szólott az ünnep tartalmáról, második részében pedig méltatta Kánter prelátusnak gondviselészerű működését s lángbuzgalmát, mellyel szolgálta 25 esztendőn keresztül az Úr Jézust és az ő egyesületét.

Az Oltáregyesület, valamint az Eucharisztikus Gyermekszövetség lelki csokor gyanánt számtalan szentáldozást, szentmisét, imaórát s erénygyakorlatot ajánlott fel a jubiláns igazgató szándékaira. Az Oltáregyesület és a Gyermekszövetség üdvözlő feliratára Kánter prelátus levélben mondott a tagok mememlékéért köszönetet.

*

Az Oltáregyleti hadikórház. Abudapesti orsz. közp. Oltáregyesület kíségető hadikórháza 1914. szeptember 3-ika óta nyújtott a sebesült

katonáknak hajlékot, otthont és gyöngéd ápolást. A háború tartama alatt összesen 2477 beteg és sebesült katona részesült itt mintaszerű kezelésben s állandó lelki gondozásban. Itt az Eucharisziának árnyékában pihente ki ez a kétezer s egynehány száz katona a front nélkülözéseit s a harcok izgalmaival és fáradalmait. Az Úr bősége várta itt őket és e bőségből mindannyian merítettek. Négy álló évig, két hónapig és három napig teljesítette az Oltáregylet e hadi szeretetszolgálatot. Kíségítő hadikórháza múlt év nov. 15-én szüntette be működését. Az Oltáregyesület most hadiárva és elhagyatott gyermekeket készül székháza falai közé fogadni s az elesett hősök szegény apátlan gyermekeinek akar menedékhelyet nyújtani. A helyiségek átalakítása s berendezése most van folyamatban.

*

Élőképek. Van az Örökimádás-templomnak így karácsonytájan egy utólérhetetlen kedves látványossága. A templomnak ama fülkéjében, amelyben a keresztoltár van elhelyezve, évről-évre poétikus, gyönyörű «élőképek» szemléltetik a karácsonyi ünnepekör kedves eseményeit. Az 1. kép ábrázolja a Szűzanyát és szent Józsefet, ahogy a betlehemi istálló elé érnek. A 2. a kis Jézust a bethlehemi istállóban, a 3. a pásztorok érkezését, a 4. a pásztorok imáadását, az 5. a napkeleti bölcsek érkezését, a 6. a három király adorációját, a 7. a kised Jézus látomását. A képek alkalomszerűleg 2—3 naponként

váltakoznak. A korhű öltözetek, az életnagyságú férfi- és női alakok, a nagyszerű beállítás, a kitűnő színezés és a pompás világítás sajátoszerű elevenséget nyújtanak e bájos képeknek s valóságos élőképek benyomását keltik s a népre roppant vonzóerőt gyakorolnak.

*

A pécsi Oltáregylet egy kis évkönyvet bocsájtott közzé s ebben számol be a nyilvánosság előtt 1917—18. évi működéséről. A kis fehér könyv Gyulay Ilona tartalmas titkári jelentését, a tisztikar névsorát, a fiókegyletek, valamint ezek tagjainak számát, a munkabizottság jelentését, a könyvtári jelentést, valamint a pénztári zárszámadást tartalmazza. Az egyesület igazgatója Wajdits Gyula püspöki helynök, c. prépost, preláus-kanonok, elnöknője Zichy Lujza grófnő, al-elnöknője dr. Jellachich Lajosné.

Az oltáregyleti tagok hagyományos hűséggel vettek részt a szokásos évi lelkigyakorlatokon, valamint a helyi templomi ájtatosságokban. Az egyesületi életben nem hiányzott a munkakedv és áldozatkészség. Csüggedésnek nincs semmi nyoma. A békés munkálkodást ugyan számos tárgyi nehézség gátolta, az egyesület azonban módját ejtette annak, hogy anyagot szerezzen s a szegény templomok szükségleteit kielégíthesse.

A pécsi Oltáregylet törzse az elmúlt egyesületi évben erőteljes rugyezésnek indult; Dombóváron, Németkéren és Tamásiban létesültek a múlt évben oltáregyleti fiókok.

Egyébként a pécsi egyesületnek 59 fiókegylete van összesen 6553 taggal. A kiállítás anyaga 8 szegény templom között osztatott el, ezeken kívül a pécsi Julián-kápolnának, a kolozsvári Heimkehlagernek, a Miasszonyunkról nevezett nőzárának, valamint az újmisési papoknak juttatott az egyesület templomi ruháikat.

Az egyesület munkatermében helyi és vidéki rendelésre összesen 50

darab egyházi ruha készült. Könyvtára 489 kötet könyvet foglal magában. Bevétel: 19.897 K 63 fill., kiadás: 19.897 K 63 fill. Tagdíjak, kegyadományok mind hiány nélkül befolytak. A viharzó idők korántsem törték le a pécsi oltáregyleti tábor erőit s be nem árnyékozták az ő utáikat. Évkönyvük «Őszi hervadás» helyett nagyszerű munkakedvről s változatlan friss energiákról tanuskodik.

KIMUTATÁS

1918. november hóban befolyt tagdíjak: Özv. Koch Antalné 4 K, Mitskó Emília 14 K, Juhász Amália 3 K, Mika Ferenc 2 K, Kazimir Zsuzsanna 4 K, N. N. 2 K, Maracsik Franciska 2 K, özv. Horváth Sándorné 1 K, Szirmai Rezső 2 K, Eisenörfer Erzsébet 1 K, Csapp Valéria 4 K, Somogyvári tagok 28.80 K, Dobsik Adél 6 K, Pincze Lőrincné 3 K, Barta Irén 20 K, Zubay Istvánné 2 K, Ábrányi Kornélné 2 K, Propsz Lajosné 2 K, Kocsis Gáborné 42 K, Vingai tagok 16 K, Negyedi tagok 14 K, Garamszőlősi tagok 10 K, Pallér Elekne 50 fillér, Mika Ferenc 2 K, Kovács Sándorné 2 K, Bakay Dezsőné 2 K, Kiss Teréz 1 K, Farkas Izabella 40 fill., Kadlicsek Teréz 4 K, Dudás Erzsébet 4 K, Poresin Julianna 1 K, Kátai Tóth Mária 2 K, Kubesch Katalin 2 K, Podhorszky Irma 2 K, Schreil Jénosné 4 K, Rimóczi tagok 66 K, özv. Kucsera Rikárdné 1 K, Bojsza Istvánné 2 K, Farkas Józsefné 5 K, Freiszmutz Leopold Pál 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által 217 K, Katona Mária és Miksits Ferencné 6 K, Turóczy Anna terjesztőnő által 29 K, Gálfi Gizella terjesztőnő által 26 K, Haász Emilia terjesztőnő által 26 K, Holesch Ilona 24 fill., Holesch Luiza 24 fillér, Balogy Anna 24 K, Kovács Teréz 28 í, Seefelder Lajos és Lajosné 2 K, Bittner Mária 1 K, Szögyéni tagok 128.21 K, özv. Böeskey Sándorné 2 K, Wenczelly Ferencné 24 fillér, Bedner Zsófia 24 fillér, Grász Mária 24 fillér, Szabó Ferencné 24 fillér, Szabó Mária 24 fillér, Horváth Istvánné 24 fillér, Szentbalázsi tagok 23.24 K, Gerbl Margit 2 K, Vörös Julia 2 K, Bajmóczy esperesi kerület 29 K, Jobbágyi tagok 15 K, Vaszkó Gizella 5 K, Stefanesik Aranka 1 K, Újkigyósi tagok 20 K, Hudák Paula 1 K, Csiz Mária 1 K, Felsőöszkői tagok 80 K, Rezsonya Jánosné 4 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Másli Jánosné 2 K, Zábely Ernő 2 K, Gugi Lajos és családja 3 K, özv. Szebeledí Istvánné 1 K, Sebestyén Ferenc és neje 2 K, Hartel Adolfné 4 K, Bodnár Józsefné 2 K, Günther Ferenc és neje 4 K, Sill Mihályné 2 K, Holobiczky Györgyné 2 K, özv. Toncsits Istvánné 50 fillér, Ipolykeszi tagok 10 K, Csáfordi Tóth Pálné 100 K, Mika Ferenc 2 K, Erdőteleki tagok 61 K, özv. Bridzinszky Józsefné 1 K, Bridzinszky József és neje 10 K, Hornyák András 2 K, Talwieser Mária 4 K, Szmímák Mária 3 K, Szmímák Margit 3 K, Szalladics Anna 5 K, Hertlein Matild 4 K, Mika Ferenc 2 K, Egerfőgyházmegyei tagok 300 K.

Felelős szerkesztő Horváth Rezső